

✧ ΤΙ ΒΛΕΠΩ ΤΙ ΑΚΟΥΩ ✧

Ο ΝΕΙΡΑ
~~~~~

ΑΝΣΕΛΗΝΟΣ Ἀλέξανδρον
εἰς τὸν ὕψηλόν ἐξώστην
μου, τὰ πεῦκα, γιγαιᾶ
πεῦκα μὲ πυκνότατα νεά-
ζοντα φύλλα, κοιμοῦνται
ὑπὸ τὴν σινδόνην τοῦ
παλλεύκου φωτός. Εἰς

μίαν ἀναπαντικὴν πολυθρόναν, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ἔ-
χουν εἰς τὰ καράβια, εἶμαι ξαπλωμένος. Κλείνω τὰ
μάτια μου καὶ νομίζω ὅτι ταξιδεύω. Ἡ νυκτερι-
νὴ δροσὶὰ τοῦ Αὐγούστου ξεκουράζει τὰ νεῦρα
ποῦ μοῦ τὰ ἐκλυδώνισεν ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ
ἥλιος. Καὶ βλέπω ὄνειρα, ὄνειρα σελήνης καὶ
δάσους, ὄνειρα οὐρανοῦ καὶ ὄνειρα ἀγγέλων.
Στρατιάι ἀγγέλων! Καὶ ὅλοι, ἀρσενικοὶ καὶ θη-
λυκοί, ἢ μᾶλλον οὐδέτεροι — διότι περὶ τοῦ
γένους των πολλὴ ἡ ἀμφισβήτησις — περιύπτιαν-
ται γύρω μου ὡς τόσαι σκέψεις, ὡς τόσοι πό-
θοι, ὡς τόσοι ἡμεροὶ ἀναγεννήσεως. Οἱ ζω-
γράφοι τῆς Ἀναγεννήσεως, οἱ Ραφαῆλοι καὶ οἱ
Κορρέγιοι, ὅσοι ἐπειράθησαν νὰ προσεγγίσουν
τὰ αἰθέρια κράσπεδα διὰ τοῦ χρωστικῆς, ὅσοι
ἀνεζήτησαν τὰ μοῖδα των ὅχι εἰς τὸ βρωμε-
ρὸν χῶμα ἀλλ' εἰς τὴν ἀχραντὸν αἰμόσφαιραν,
μοῦ φαίνονται ὡς Σίσυφοὶ κυλίσοντες τὸν λίθον
τῆς ἀποιχίας. Τί ἀγγελοὶ εἶνε αὐτοὶ ποῦ βλέ-
πω! Τί χεῖματα, καὶ τί σάρκες καὶ τί ἄφροι
καὶ τί φωτισπλημύραι ματιῶν, καὶ τί ἀρώματα
χειλέων! Παρατιρῶ προσεκτικὰ ὅλους τοὺς ἀγ-
γέλους ὅλοι εὐμορφοὶ, ζηλευτοί, χαριτωμένοι,
σπαρταριστοί, αἰθέριοι. Ἀλλ' ἐγὼ ζητῶ μεταξὺ
τῆς παρελάσεως αὐτῆς κάποιον ἄγγελον καὶ δὲν
τὸν βλέπω. Κάποιον ἄγγελον γινώσκον, μὲ
σιλιπνὰ καὶ ἐλαφρὰ πτερὰ καὶ μὲ πονηρότερον
ἀπὸ τοὺς συντρόφους του μεδίσταμα. Ἐνὸς ἄγγε-
λον μὲ ἐν σακκίδιον ἀνηρημένον ἀπὸ τοὺς

